

měl později stát symbolem drásavého žalu a vzpomínek. Tenký stříbrný řetízek s drobným přívěskem ve tvaru korejského tygra. Chlapec se ho dotkl konečkem prstu. Su-min mu přitiskla ruku na své ňadro a začali se líbat. Dotýkali se čely, vpíjeli se do sebe jazykem a rty. Chlapec voněl oceánem, mátou, sépiemi a cigaretami Marlboro. Jeho řídké strniště ji škrábalo na bradě. Tohle všechno do posledního detailu Su-min už teď vyprávěla sestře v dopise, který se jí bezděky skládal v hlavě.

Sezamový olej začal v pánvi prskat. Dže-hun usmažil sépii a společně ji snědli s chilli omáčkou a rýžovými kuličkami. Přitom se společně dívali, jak slunce sestupuje k obzoru. Mračna se roztrhala a moře vypadalo jako tabule nachově zbarveného skla. Jakmile dojedli, popadl chlapec kytaru a začal zpívat tichým, ale průzračným hlasem píseň „Skalnatý ostrov“. Díval se na ni a v očích se mu odrážely plameny. Po chvíli píseň splynula se zádumčivým rytmem příboje a Su-min se zmocnila konejší-
vá jistota, že si tento okamžik bude pamatovat nadosmrti.

V polovině tónu se chlapec zarazil.

Díval se k moři a tělo měl napružené jako kočka. Po chvíli odhodil kytaru a vyskočil na nohy.

Su-min sledovala jeho pohled. Písek posetý krátery vypadal ve světle ohně jako měsíční krajina. Neviděla vůbec nic. Jen houpání vln, které se rozstříkávaly v matnou bílou pěnu a pleskavě dopadaly do písku.

A pak to uviděla i ona.

V malém prostoru kousek za příbojem, ne víc než sto metrů od pobřeží, se moře začínalo vzdouvat a vařit, takže měnilo hladinu v masu neposedných bublin. Po chvíli se uprostřed víru vytvořila vyboulenina, která se stále zvětšovala, ale ve skomírajícím světle byla pořád jen stěží patrná. A z této kupole vzápětí syčivě vytryskl k obloze proud mořské vody, obrovská sprška připomínající výdech velryby.

Su-min vstala a chytila chlapce za ruku.

Moře jako by se rozevřelo a rozbouřená voda se přímo před nimi začala zhmotňovat v černý a lesklý předmět.

Su-min ucítila svírání v žaludku. Nebyla pověřivá, ale zmocnil se jí téměř hmatatelný pocit, že se před ní právě zjevuje cosi nevýslovně zlého. Každý instinkt, každá buňka v jejím těle jí říkaly, ať uteče.

Náhle je oslepila záře. Světelný kužel obklopený oranžovou aureolou vycházel z moře a byl namířený přímo na ně.

Su-min se otočila a přitáhla si Dže-huna k sobě. Nechali věci věcmi a klopýtavě vyrazili měkkým a hlubokým pískem pryč. Uběhli však sotva pár kroků, když je náhle zastavil jiný výjev.

Ze stínů dun se vynořovaly postavy v černých kuklách a uháněly k nim s provazy v rukou.

Datum: 22. červen 1998, č. j.: 734988/220598

ZASLÁNO FAXEM

ZPRÁVA Inčchonské městské policie vypracovaná na žádost Národní policejní agentury, okrsek Seotemun, Soul

1. Rozkaz zněl stanovit, zda dvě pohřešované osoby, které byly naposledy spatřeny 17. června ve 14.30, opustily před svým zmizením ostrov Pengnjong. Zprávu uctivě předkládá inspektor Ko Eun-tek.
2. Ze záběrů z bezpečnostních kamer získaných z přístaviště trajektů na ostrově Pengnjong s vysokou mírou jistoty vyplývá, že do žádného trajektu vyplouvajícího v předmětné době z ostrova nenastoupil nikdo, kdo by připomínal pohřešované osoby. Závěr: pohřešované osoby neodpluly z ostrova trajektem.